

Ezzel a címmel olvastam néhány nappal ezelőtt egy cikket. A cím önmagában nem vonta volna magára a figyelmet, még akkor sem, ha viszonylag ritka, hogy a gyengébb nem egy karakteres képviselője ilyen drasztikusan teszi ki az utolsó írásjelet hites ura kanyargó életmondatának végére. Nem. Egy tévedés volt az ok, amiért elkezdtem betűzni a sorokat. Rosszul olvastam ugyanis a címet, azt olvastam, hogy: Megölelte férjét. Nocsak gondoltam, már itt tartunk, szalagcím lesz egy házastársi ölelésből? Magam előtt láttam a bulvár újságírás súlytalan világában biztos karcsapásokkal tempózó tollforgató hirtelen elbizonytalanodó alakját. Láttam, ahogy a szerkesztőtől megkapja a feladatot, hogy a férjét szertettel keblére vonó hitves könnyeztető alakítását néhány lendületes ecsetvonással vázolja fel. Hintse meg a fantázia egzotikus fűszereivel, és ropogósra sütvé, festőien feldíszítve szolgálja fel néhány kolumnába szorítva a tikkadt nagyérdeműnek, aki az uborkeszezon kietlen információ sivatagában könyörögve nyújtja ki kezét valamilyen szaftos történet után áhítózza. Már beállítottam ízelembimbóimat a másodpercre szóló írás-szakácsművészet eme újabb remekének élvezetére, amikor jobban odafigyelve még egyszer elolvastam a címet és láttam, hogy a várt meleg étel helyett hideg fogást szervíroznak. Egy magasabb hőfokot igénylő testmozgás ismertetése helyett, jóval hűvösebb, és merevebb téma tart számot az érdeklődésekre.

„Megölte férjét!”, ágyaztam véglegesen agyam kocsonyás tekervényeinek barázdái közé az információt, egyszermind nyugtázva, hogy zaklatott korunk nagyarányú építkezési vállalkozásán a lázas teremtő tevékenység közepette bizony hullik a forgács is. Mivel már a puszta cím is ilyen mély, filozofikus gondolatokat csiklandozott elő, szükségtelennek ítélttem magát a cikket tüzetesebben tanulmányozni, azonban megakadt a szemem az áldozat nevéen: Tököföldi Ödön. Először nem hittem a szememnek. Valóban lehetséges? Ez nem lehet más, mint gimnáziumi osztálytársam, az osztálynaplóban az okos Talabéri Márk és a birkózóbajnok Trócsányi közé szorult Tököföldi Ödön, alias Ódon Ödön, ahogy mi hívtuk. Jelentéktelen, szürke kis figura volt, a tizedesvesző mögötti sokadik nulla után következett. Nem tűnt ki semmivel. Még azzal sem, hogy semmivel sem tűnt ki, mivel rajta kívül is volt néhány lézengő létszámfeletti az osztályban. Külsőjét tekintve egy hasznos kerti szerszámmal lehetett jellemezni: lapátfogai, lapátfüle, és lapáttenyere volt. Sovány, szálkás testalkatára is bizvást lehetett mondani, hogy a fent említett derék szerszám nyelére emlékeztet. Szemüvege mögöl riadtan tekintgetett a világba. Sokan képesek előnyt kovácsolni szemüveges státuszukból kihasználva, hogy ez a látásjavító eszköz hajlamos intellektuális külsőt kölcsönözni viselőjének, és bizonyos szellemi távlatok meglétét sejteti a homlok mögött, dús kárpótlásul szolgálva a testi hátrányok ellentételezéseként. Ödön esetében ez sem így működött. Életének megkeserítője volt a szemüvege. Folyton leverte valaki az orráról vagy csak úgy leesett magától, és ő szinte állandóan a porban, lábak erdeje között kutatott elhomályosult szemekkel, hogy rátaláljon, és aztán visszailleszse a helyére. Életének nagy részét szemüveg nélkül töltötte félvakon, hiába nézett gyakran ködös tekintettel az égre, nem látott el a csillagokig.

Ha jobban belegondolok, egy dolog mégis volt, amiben a többiek fölé nőtt: ő tudta legtovább

visszatartani a lélegzetét a víz alatt. A többiek már rég feljöttek a medence aljáról, szétpattanó tüdővel megpróbálva addig lent maradni mégis, ameddig csak bírnak, hátha most az egyszer legyőzhetik ezt az örök vesztest, de ez soha, senkinek sem sikerült. Ódönci majd egy perccel túlszárnyalt mindenkit, félénk, de boldog mosollyal bukott fel a víz alól, szerényen kiélvezve apró diadalát. Kizárólag ezekben a pillanatokban sütötte feje búbját a nap, egyébként az élet árnyékos oldalán csetlett-botlott kusza léptekkel. Egyszer még börtönben is ült néhány óráig, mert összetévesztették valakivel, aki egy idős néni táskáját akarta ellopni a nyílt utcán. Barátai nemigen voltak, a lányok elkerülték, többnyire csak nevettek rajta. Éppen ezért volt nagy szenzáció, amikor elterjedt a híre, hogy megnősült, saját felesége van. Egy kerthelyiségben látták dús idomú, vérbő, vastag mosolyú hitvesével, aki egyik kezét hanyagul Ödön vállán nyugtatta. Ettől hamvas fiatalokunk cingár epizodistája láthatóan rogyadozott némileg, de azért ajkán boldog mosollyal, csillogó szemmel kínálta egy megtermett szivarral dagadó keblű hölgyét. Osztálytársunkon látszott, hogy végre megkapta, amire oly sokáig várt. Ez kellett neki, kibékült a sorssal, bár kicsit késve, de a sokéves koplalást most bepótolhatta. Tényleg volt felesége bőven. Kakukkmadaramnak hívta, és hön vágyott minél többször együtt szárnyalni vele a fűszeres levegőben, konokul összekapaszkodni a lét kavargó forgatagában, dermedt tagjait felolvasztani a túltengő női test kandalló melegében.

Az újsághír röviden tudósított arról, hogy a feldühödött, energikus feleség egy kicsinyes családi veszekedés hevében párnát szorított Tököldi Ödön negyvenéves optikus arcára, aki az átlagnál hosszabb haláltusa után végül fulladás következtében elhunyt.